

[Alvilda Larsen.]

sionens Forslag gaar ud paa, at Kvinder skulde have Ret til Barselhvile med fuld Løn i otte Uger før og otte Uger efter Fødselen. Ifølge det foreliggende Lovforslag skal der ydes en halv Maanedes Løn. Det er et Fremskridt, men selv dette Fremskridt er ikke nok, sammenlignet med det, der i Dag ydes Kvinder, der f. Eks. omfattes af Fabrikloven, idet denne halve Maanedes Løn jo ikke faar Betydning for de kvindelige Funktionærer, som gaar arbejdsløse paa det Tidspunkt, da Arbejdsudygtighed indtræder paa Grund af Graviditet. De Kvinder, der er under Fabrikloven, har Ret til Dagpenge, som de kan hente paa Sygekassens Kontor, medens kvindelige Funktionærer, som er arbejdsløse, ikke har Mulighed for en saadan Ydelse af Dagpenge, en saadan pengemæssig Understøttelse. Det er en stor Forskel, man her kan paapege, paa den Stilling, som Kvinder, omfattet af Fabrikloven, og Kvinder, som falder ind under den nu foreslaaede Funktionærlov, indtager, en Forskel, som betyder en hel Del. Jeg mener derfor, at man burde tage Skridtet fuldt ud og sikre de Kvinder, der omfattes af Funktionærloven, de Fremskridt, man anerkender som berettigede — man slaar jo fast i Betænkningen fra den Kommission, som er nedsat angaaende Funktionærloven, at de er berettigede ud fra befolkningsmæssige Synspunkter.

Om § 14 i Loven, der omhandler Forbud mod Avertering i visse Tilfælde, vil jeg gøre en enkelt Bemærkning. Jeg mener, at man helt bør forbyde anonym Annoncering efter Arbejdskraft. Denne Anonymitet kan kun tjene et eneste Formaal, nemlig at trykke Lønningerne ned.

Det var de Bemærkninger, jeg havde at gøre angaaende Lovforslagets enkelte Paragraffer. Jeg kunde dernæst have Lyst til at sige lidt om de Problemer, man i Kommissionen har ment burde udskydes til en senere Løsning.

Her vil jeg først pege paa Spørgsmaalet om Tilsyn med Lokaler, hvor det drejer sig om smaa Kontorer og andre mindre Virksomheder — svarende til det Tilsyn, som finder Sted i Henhold til Loven om Arbejderbeskyttelse. Der findes uhyre mange Arbejdssteder for Funktionærer, som er uhyggelige, som ikke er tidssvarende, og som paa visse Omraader overhovedet ikke opfylder de Krav, man med Rette kan stille til en Arbejdsplads. Kommissionen siger, at det er bedst, man ikke optager nogen Bestemmelse herom i Funktionær-

loven, idet der er afgivet en Betænkning, som indeholder Ændringsforslag til Loven om Arbejderbeskyttelse, hvori man ogsaa har Bestemmelser, som omfatter saadanne Virksomheder som Kontorer o. lign., og derfor skulde det være unødvendigt at optage en saadan Bestemmelse i Funktionærloven nu. Ja, det er rigtigt, at der siden 1946 har foreligget en saadan Betænkning med et saadant Forslag, men vi ved i Dag ikke noget om, hvornaar en Ændring af Arbejderbeskyttelseslovgivningen kommer til Behandling her paa Rigsdagen, og jeg kan ikke se, at der skulde være særlige Grunde til at modsætte sig, at vi nu, da vi har Funktionærloven til Behandling, indfletter en Bestemmelse om Tilsynet med Arbejdspladserne.

Et andet meget vigtigt Spørgsmaal, som er udskudt af Kommissionsfartallet, er Spørgsmaalet om Weekend. Jeg vil her henvise til, at der f. Eks. af det radikale tidligere Medlem af Landstinget Hr. Lanung allerede ved Funktionærlovens Behandling i 1946 blev peget paa Ønskeligheden af at faa indført Bestemmelser om Weekend i Loven, naar den nu skulde underkastes Revision. Man har ogsaa drøftet det i Kommissionen, men man mente, at dette Spørgsmaal — som saa mange andre — maatte løses for alle arbejdende som Helhed; man kunde ikke træffe nogen Afgørelse for en enkelt Kategori af Borgere. Jeg vil nu alligevel henvise til de stærke Ønsker, som har været fremsat, gaaende ud paa, at der lovfæstes Regler allerede nu, og jeg vil gøre det med den Motivering, at vi meget vel kan vente, at en Ændring, f. Eks. i Lukkeloven, vil medføre Forhold, som gør det nødvendigt, at vi har Opmærksomheden henledt paa Spørgsmaalet om Weekend. Naar Produktionen stiger — hvad den jo gør i Øjeblikket —, og naar vi forventer, at der snart kommer flere Varer, kort sagt, naar vi kan forvente, at der snart vil ske en Revision af Lukkeloven, saaledes at Butikkernes og Kontorernes Aabningstider bliver længere, end de er i Dag, hvad saa med den Fritid, den Weekend, som Personalet i disse Virksomheder har i Dag? Det er da ganske givet, at i selv samme Øjeblik vi staar over for en Forlængelse af Arbejdstiden, vil man gaa bort fra Weekenden, gøre Arbejdstiden om Lørdagen længere, og det vil vække meget, meget stor Utilfredshed blandt de Mennesker, som nu har nydt godt af dette store sociale og kulturelle Gode. Jeg vil i denne Forbindelse ogsaa henvise til, at Ønsket om Weekend